

ΤΟ ΠΙΟ ΑΤΙΜΟ ΠΑΘΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΙΕΡΟ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟ

Γερομονάχου Βενεδίκτου Νεοσκητιώτη

Πάθος είναι ή επανάληψις και σταθεροποιήσις μιᾶς ήθικῆς ἀσθένειας, μιᾶς ἀμαρτίας, π. χ. τῆς πλεονεξίας, τῆς μέθης, τῆς ἀκολασίας.

Ἐνῶ ἓνα ἀμάρτημα εἶναι μία μεμονωμένη ήθικῆ πτῶσις, μία συγκεκριμένη παράβασις τοῦ ήθικοῦ νόμου, τὸ πάθος εἶναι ριζωμένη κατάστασις κακίας, εἶναι ή κατάληψις τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς ἀπὸ τὴν ήθικῆ ἀσθένεια. Ἡ ἀμαρτία ἔχει γίνεи κυρίαρχος τῆς ψυχῆς. Δὲν τὴν προσβάλλει πλέον ἀπ' ἑξῶ. Τὴν ἔχει ὑποδουλώσει σὲ πράγματα καὶ καταστάσεις καὶ εἶναι ἀνίκανη νὰ ἀντιδράσῃ.

Εἶναι τὸ πάθος διαστροφή τῶν ψυχικῶν δυνάμεων. Παρὰ φύσι κατάστασις καὶ κινήσις τῆς ψυχῆς. Καὶ ὅπως τονίζει ὁ ἅγ. Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, "*τὸ πάθος ἐν τῇ φύσει οὐ πέφυκε· οὐ γὰρ ἔστιν κτίστης παθῶν ὁ Θεός*". Ὄντολογικὰ δηλαδὴ τὰ πάθη συνδέονται μὲ τὴν ἀνυπαρξία, ἀφοῦ ή ἀνθρώπινη φύσις δημιουργήθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ χωρὶς τὸ κακὸ μέσα της. Καὶ ἀφοῦ ὁ Θεὸς εἶναι ἀπαθὴς καὶ ή ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου "*φυσικῶς ἀπαθὴς ἐστὶ*".

"Μετὰ τὸν θάνατον", θὰ μᾶς πῆ ὁ ἱ. Χρυσόστομος, "καὶ ὁ τῶν παθῶν ἐπεισῆλθεν ὄχλος τῇ ψυχῇ". Δηλαδὴ τὰ πάθη δὲν εἶναι φυσικῆ κατάστασις τῆς ψυχῆς. Ἐμφανίζονται στὸν ἄνθρωπο ἐκ τῶν ὑστέρων, μετὰ τὴν ἀμαρτία.

Ἀκόμη τὰ πάθη εἶναι ἀσθένεια τῆς ψυχῆς. "Τὰ πάθη ἀρρωστία ἐστὶ τῆς ψυχῆς. Κακία νόσος ἐστὶ τῆς ψυχῆς".

Ἡ ψυχὴ εἶναι ὑγιῆς, ὅταν δὲν ἔχη πάθη. Ὑγεία τῆς ψυχῆς εἶναι ή ἀρετὴ. Ἡ ὑγεία προϋπάρχει τῆς ἀσθενείας. Ἐπομένως ή νόσος ἔρχεται ἀργότερα. Δεύτερη στὴν τάξι. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἡπάρχη μία φύσις ποὺ νὰ εἶναι συγχρόνως ἀσθενὴς καὶ ὑγιῆς, "*ἀγαθὴ καὶ πονηρά*". Ἀναγκαστικὰ ή μία προηγεῖται τῆς ἄλλης.

Ὁ Μ. Βασίλειος θὰ μᾶς πῆ ὅτι "*ὅταν ή ψυχὴ βρίσκεται σὴν φυσικῆ της κατάστασι, ζεῖ στὸν οὐράνιο κόσμῳ· ὅταν ὁμως βρεθῆ μακριὰ ἀπὸ τὴν κατάστασι αὐτῆ, τότε βρίσκεται κάτω*". Στὴν πρώτη περίπτωσι εἶναι ἀπαθὴς· στὴν δεύτερη βρίσκεται μέσα στὰ πάθη.

Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀντίθετα μὲ τὴν σημερινὴ ἄποψι ποὺ ἐπικρατεῖ στὸν κόσμῳ μας. Σήμερα φυσικὸς θεωρεῖται ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἱκανοποιεῖ τις ὁποῖες ἐπιθυμίες του. Καὶ ἀφύσικος ἐκεῖνος ποὺ ἀγωνίζεται νὰ κόψῃ τὰ πάθη του. "Θάρθη καιρός, ἔλεγε ὁ ἅγ. Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, "*ποὺ τὸ ἄσπρο θὰ τὸ λένε μαῦρο καὶ τὸ μαῦρο ἄσπρο*". Ἡ κακία καὶ τὰ πάθη δηλαδὴ θὰ εἶναι στὸ ἀποκορύφωμά τους.

Τί εἶναι ή ὁμοφυλοφιλία;

Ὁ ἱ. Χρυσόστομος ὁ ὁποῖος προσδιορίζει σαφεστατα περὶ ποιοῦ ἀκριβῶς πάθους πρόκειται, τονίζει πῶς παρουσιάζεται, ἀναλύει τις αἰτίες του, ἐξηγεῖ γιατί ὁ Θεὸς τὸ τιμῶρει αὐστηροτατα ὡς πάθος, ἀναφέρει πῶς ἀντιμετωπίζεται κ.λπ

Ἡ ἀπάντησις τὴν ὁποία δίνει στὸ ἐρώτημα αὐτὸ ὁ ἱ. Χρυσόστομος, ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ ἐξῆς ἑξὶ μέρη.

1. Ὅτι πρόκειται γιὰ τὸ ἀποκορύφωμα τῶν κακῶν, ποὺ ντρέπεται καὶ νὰ τὸ ἀναφέρει κανεὶς!

2. Ότι πρόκειται για άδικαιολόγητο και άτιμωτικό πάθος!
3. Ότι πρόκειται για άφύσικη διαβολική έπιθυμία!
4. Ότι πρόκειται για τιμωρία του Θεού!
5. Ότι πρόκειται για πάθος που άχρηστεύει τον άνθρωπο! Και
6. Ότι πρόκειται για πάθος που δεν συναντάται ούτε στα ζώα!

1. Ότι πρόκειται για τὸ ἀποκορύφωμα τῶν κακῶν πού ντρέπεται καὶ νὰ τὸ ἀναφέρει κανείς!

Στὸ πρῶτο μέρος τῆς ἀπάντησης, ἀναφέρει τὰ ἐξῆς πολὺ χαρακτηριστικά:

«Όσες φορές έτοιμάσθηκα νὰ ὀνομάσω κοκκίνισα. Πολλές φορές δὲ καὶ ντραπήκα!

Πρέπει πλέον νὰ τὸ ἀποτολμήσουμε καὶ νὰ τὴν ὀνομάσουμε. Θὰ ἦταν μεγάλη ἀνανδρία, ἐνῶ πρόκειται νὰ ἐκριζώσουμε ἓνα κακὸ, νὰ μὴ τολμοῦμε οὔτε κἂν νὰ μιλάμε γι' αὐτό, σὰν νὰ πρόκειται ἢ σιωπῇ νὰ γιαιτρεύσει ἀφ' ἑαυτῆς τὴν ἀσθένεια.

Δὲν θὰ σιωπήσουμε λοιπόν, κι ἂν ἀκόμη πρόκειται μυριάκις νὰ ντραποῦμε καὶ νὰ κοκκινίσουμε. Γιατί καὶ ὁ γιαιτρός, προκείμενου νὰ καθαρῖσει τὴ μολυσμένη πληγὴ, θὰ παραιτηθεῖ ἀπὸ τοῦ νὰ χρησιμοποῖήσει τὸ σίδηρο, καὶ νὰ βυθῖσει τὰ δάκτυλά του στὸ βάθος τοῦ τραύματος; Καὶ τοῦτο, καθ' ὅσον ἡ μόλυνση ἐδῶ εἶναι χειρότερη.

Ένας παράξενος καὶ παράνομος ἔρωτας τῆς ὁμοφυλοφυλίας μπῆκε στὴν ζωὴ μας. Έπεσε ἀσθένεια βαρειά καὶ ἀθεράπευτη, ἔπεσε πανῶλης χειρότερη ἀπὸ ὅλες. Έπινοήθηκε κάποια νέα καὶ φοβερὴ παρανομία, μὲ τὴν ὁποία ἀνατρέπονται ὄχι μόνον οἱ ἀνθρώπινοι, ἀλλὰ καὶ οἱ φυσικοὶ νόμοι.

Ἡ πορνεία κατάντησε πλέον νὰ θεωρῆται μιὰ μικρὴ ἀσέλγεια. Καὶ ὅπως μὲ ἓνα μεγάλο πόνο ξεχνιέται ὁ προηγούμενος μικρότερος, ἔτσι καὶ τὸ μεγάλο βάσανο τῆς ἀνηθικότητας μὲ γυναίκα, δὲν φαίνεται πιά ἀνυπόφορο, ἀφοῦ μᾶς παρουσιάσθηκε τὸ χειρότερο, ἡ ὁμοφυλοφυλία. Φαίνεται, πλέον, ὅτι εἶναι προτιμότερο τὸ νὰ μπορέση κάποιος νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὰ δίχτυα τῆς πόρνης γυναίκας. Έτσι κινδυνεύει νὰ ἀχρηστευθῇ τὸ γυναικεῖο φύλλο, ἀφοῦ οἱ νέοι ἄνδρες αὐτὸ πού εὔρισκαν στὶς γυναῖκες, τὸ βρίσκουν τώρα σὲ ἄλλους ἄνδρες. Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτὸ τὸ κακὸ, ἀλλὰ μὲ πολλὴ ἐλευθερία ἀποτολμᾶται πλέον τέτοια ἀκολασία καὶ νομιμοποιεῖται ἡ παρανομία.

Κανένας δὲν φοβᾶται καὶ δὲν τρέμει. Κανένας δὲν ντρέπεται, οὔτε κοκκινίζει, ἀλλὰ καὶ ὑπερηφανεύεται γιὰ τὴ γελοία αὐτὴ πράξη, καὶ οἱ εὐγκρατευόμενοι κρίνονται σὰν ἀνόητοι καὶ αὐτοὶ πού συμβουλεύουν γιὰ ἐγκράτεια, θεωροῦνται πλανεμένοι. Καὶ ἂν εἶναι κάποιοι ἀπὸ τοὺς συμβουλεύοντας τὴν ἐγκράτεια εἶναι κατώτεροι στὴ σωματικὴ δύναμη δέρνονται. Ἄν πάλι πιὸ δυνατοί, χλευάζονται, κοροῖδεύονται, περιλούζονται μὲ ἀμέτρητους ἔμπαιγμούς.

Σέ τίποτε πλέον δὲν μποροῦν νὰ ὠφελήσουν, οὔτε τὰ δικαστήρια, οὔτε οἱ γονεῖς, οὔτε οἱ δάσκαλοι, οὔτε οἱ προστάτες. Οἱ διεφθαρμένοι κατώρθωσαν ὅλους νὰ τοὺς διαφθεῖρουν δίνοντας χρήματα.

Οἱ πιὸ φρόνιμοι, πού ἔχουν εὐθύνη σὲ ἀνθρώπους πολὺ εὐκόλα ἀποκοιμίζονται καὶ ἐξαπατῶνται. Ἄλλοι δὲ φοβοῦνται τὴν δύναμι τῶν ἀνηθίκων. Πιὸ εὐκόλα γλυτώνει κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀντάρτες τῆς ἐξουσίας, παρά ἀπὸ τὰ χέρια τους νὰ γλυτώσουν οἱ νέοι. Έχουν μεταβληθῇ σὲ μιὰ μεγάλη ἔρημος οἱ πόλεις μας, μέσα στὶς ὁποῖες κάθουν τὴν ἀκολασία ἄνδρες μὲ ἄνδρες.

Ἐάν πάλι μερικοί ἔχουν ξεφύγει ἀπό τίς παγίδες αὐτές, δύσκολα ὅμως θά ξεφύγουν καί τήν συκοφαντία αὐτῶν πού κάνουν αὐτές τίς ἀσχήμιες. Ἐπειδή δέν μποροῦν μέ ἄλλο τρόπο νά βλάψουν ἐκείνους πού τούς περιφρόνησαν, προσπαθοῦν νά τούς τιμωρήσουν μέ τόν τρόπο αὐτό. Διότι ἀφοῦ δέν μπόρεσαν νά τούς χτυπήσουν θανάσιμα, οὔτε νά πληγώσουν τήν ψυχή τους, ἐπιχειροῦν τουλάχιστον νά πληγώσουν τήν καλή φήμη τῆς σωφροσύνης τους, τήν ὁποία ἔχουν στήν κοινωνία καί νά καταστρέψουν τήν καλή τους ὑπόληψη.

2. Πρόκειται γιά ἀδικαιολόγητο καί ἀτιμωτικό πάθος!

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐρμηνεύει τή φράση τοῦ Ἀπ. Παύλου «Ὁ Θεός τοὺς παρέδωσε σέ ἀτιμωτικά πάθη. Γιατί καί οἱ γυναῖκες τοὺς ἄλλαξαν τή φυσική σχέση μέ τήν παρά φύση. Καθ' ὅμοιο ἀκριβῶς τρόπο καί οἱ ἄνδρες, ἀφήνοντας τή φυσική χρήση τῆς γυναίκας, κήκον ἀπό ἐπιθυμία μεταξύ τους» (Ρωμ. 1, 26-27) τονίζει τὰ ἐξῆς πολὺ σημαντικά:

Ἵλα βέβαια τὰ πάθη εἶναι ἀτιμωτικά, ἰδιαίτερα ὅμως ἡ μανία τῶν ἀνδρῶν γιά τοὺς ἄνδρες. Γιατί πραγματικά περισσότερο ὑποφέρει καί καταντροπιάζεται ἡ ψυχή ἀπό τὰ ἀμαρτήματα, ἀπ' ὅ,τι τὸ σῶμα ἀπό τίς ἀρρώστιες.

Ὁ Ἀπ. Παῦλος θεωρεῖ ἀσυγχώρητες τίς διεστραμμένες γυναῖκες, ὅπως καί τοὺς παραβαίνοντας τὰ δόγματα, ὅταν λέγει «ἄλλαξαν τή φυσική σχέση». Κανείς δέν μπορεῖ νά πεῖ, ὅτι ἔφθασαν σ' αὐτό τό πάθος, ἐπειδή ἐμποδίστηκαν ἀπό τή φυσική συνουσία μέ τοὺς ἄνδρες, οὔτε ὅτι κατάντησαν σ' αὐτή τήν ἀλλόκοτη λύσσα, ἐπειδή δέν μποροῦσαν νά ἐκπληρώσουν τήν ἐπιθυμία τους. Ἡ διαστροφή εἶναι γνώρισμα αὐτῶν πού μποροῦν νά τὴν κάνουν.

Γιά τοὺς ἄνδρες πάλι τὸ ἴδιο δήλωσε, ὅταν ἔλεγε «ἄφησαν τή φυσική χρήση τῆς γυναίκας». Ὅπως καί στίς γυναῖκες, ἔτσι καί ἀναφερόμενος στοὺς ἄνδρες τοὺς στερεῖ κάθε δικαιολογία. Τούς κατηγορεῖ, ὅτι ἐνῶ εἶχαν ἀπόλαυση, ἀφοῦ τήν ἄφησαν, ἤρθαν σ' ἄλλη. Ἀφοῦ ἀτίμασαν τήν φυσική ἀπόλαυση, ἔτρεξαν στήν παρά φύση.

3. Ὅτι πρόκειται γιά ἀφύσικη διαβολικὴ ἐπιθυμία!

Δέν ὀνόμασε ὁ Ἀπ. Παῦλος τήν ὁμοφυλοφυλία ἀπλῶς ἐπιθυμία, ἀλλά «ἀσχημοσύνη», μέ κυριολεκτικὴ σημασία. Διότι πραγματικά **καί τήν φύσι ντρόπιασαν καί τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ καταπάτησαν**. Καί πρόσεχε πῶς γίνεται μεγάλη σύγχυσις καί ἀπό τὰ δύο μέρη. Δέν πῆγε μόνο τό κεφάλι κάτω, ἀλλά καί τὰ πόδια πάνω, καί ἔγιναν ἐχθροὶ τοῦ ἑαυτοῦ τους καί μεταξύ τους, προκαλώντας κάποια φοβερὴ μάχη πιό παράνομη καί πολύμορφη καί πολύτροπη, ἀπό κάθε ἐμφύλιο πόλεμο.

Χώρισαν τό πόλεμο αὐτό σέ τέσσερα εἶδη ἀνόητα καί παράνομα, ἐπειδή αὐτός ὁ πόλεμος δέν ἦταν διπλός καί τριπλός, ἀλλά τετραπλός.

Πρόσεχε, τί λέει ἡ Γραφή: «*θά γίνουν οἱ δύο ἓνα σῶμα*» (Γεν. 2,24). Ἐπρεπε οἱ δύο νά εἶναι ἓνα, ἐννοῶ τήν γυναῖκα καί τόν ἄνδρα. Καί αὐτό τό ἔκανε ἡ ἐπιθυμία τῆς συνουσίας καί ἔνωσε τὰ φύλα μεταξύ τους. Καταστρέφοντας αὐτή τήν ἐπιθυμία ὁ διάβολος καί διαστρέφοντας τὴν νά γίνεται μέ ἄλλο τρόπο ἢ συνουσία, ξεχώρισε ἔτσι τὰ φύλα μεταξύ τους καί ἔκανε τό ἓνα ζευγάρι νά γίνουν δύο μέρη, ἀντίθετα μέ τό νόμο τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος λέγει· «*θά εἶναι σέ μία σάρκα*», ἐνῶ ὁ διάβολος χώρισε τήν

μία σάρκα στά δύο.

Τετραπλός πόλεμος

Πρώτος πόλεμος: παρέσυρε σέ πόλεμο άνδρα και γυναίκα μεταξύ τους

Δεύτερος πόλεμος: πόλεμος πρὸς τὸν ἑαυτὸ τους κάθε φύλο.

Τρίτος πόλεμος: ἡ προσβολή τῶν γυναικῶν πρὸς τίς γυναῖκες μέ τήν διαστροφή αὐτή

Τέταρτος πόλεμος: ἀντιμέτωποι οἱ ἄνδρες στέκονταν και μεταξύ τους και ἑναντίον τοῦ γυναικείου φύλου, ὅπως ἀκριβῶς σέ κάποια νυκτερινή μάχη.

Εἶδες δεύτερο και τρίτο πόλεμο, και τέταρτο και πέμπτο;

Ἐπάρχει και ἄλλος.

Παρανόμησαν και στήν ἴδια τους τήν φύσι. Ἐπειδή λοιπόν εἶδε ὁ διάβολος, πῶς αὐτή ἡ ἐρωτική ἐπιθυμία ιδιαίτερα ἐνώνει τά φύλα, φρόντισε νά κόψη τό δεσμό, ὥστε νά διαλύση τό ἀνθρώπινο γένος. Ὅχι μόνο μέ τό νά μή σπείρωνται νόμιμα οἱ ἄνθρωποι, ἀλλά και μέ τό νά παρασύρονται μεταξύ τους σέ πόλεμο και νά ἐπαναστατοῦν.

Ὅλα τά πάθη εἶναι ἀτιμωτικά, ιδιαίτερα ὅμως ἡ μανία τῶν ἀνδρῶν για τοὺς ἄνδρες. Διότι πραγματικά στά ἁμαρτήματα ἡ ψυχή ὑποφέρει περισσότερο και κατανατροπιάζεται ἀπό ὅ,τι τό σῶμα ὑποφέρει στίς ἀρρώστειες.

Τά παρά φύσιν εἶναι πῶς δύσκολα και πῶς δυσάρεστα, ὥστε θά μπορούσε νά πῆ κάποιος ὅτι οὔτε ἡδονή ἔχουν, διότι ἡ γνήσια ἡδονή εἶναι ἡ φυσική. Ἀλλ' ὅταν ὁ Θεός μᾶς ἐγκαταλείπη τά πάντα γίνονται ἄνω κάτω...

Και τό πῶς ἀτιμωτικό ἀπό αὐτά εἶναι, ὅταν και οἱ γυναῖκες ἐπιζητοῦν αὐτές τίς ἀτιμωτικές σχέσεις μέ γυναῖκες, οἱ ὁποῖες ἔπρεπε νά ντρέπωνται περισσότερο ἀπό τοὺς ἄνδρες...

Ὁ Παῦλος ἀφοῦ ἀναφέρθηκε πρῶτα στίς γυναῖκες προχωρεῖ και στοὺς ἄνδρες, λέγοντας· «Ὅμοια και οἱ ἄνδρες ἄφησαν τήν φυσική σχέσηι μέ τήν γυναίκα» (Ρωμ. 1,27). Εἶναι ἀπόδειξις τῆς χειρότερης καταστροφῆς, ὅταν και τά δύο φύλα εἶναι ἀνήθικα. Ὁ ἄνδρας πού ὀρίστηκε νά εἶναι δάσκαλος τῆς γυναίκας και αὐτή ἡ γυναίκα πού διατάχθηκε νά εἶναι βοηθός τοῦ ἀνδρα, κάνουν μεταξύ τους τά ἐχθρικά πράγματα.

4. Ὅτι πρόκειται για πάθος πὸν ἀχρηστεύει τὸν ἄνθρωπο!

• Ἡ χειρότερη προσβολή

Δέν ὑπάρχει λοιπόν, δέν ὑπάρχει πῶς ἀνόητο και φοβερό πράγμα ἀπό τήν προσβολή αὐτή. Διότι ἂν ὁ Παῦλος ὅταν μιλοῦσε για τήν πορνεία ἔλεγε ὅτι «ὅποιοδῆποτε ἁμαρτήματα κάνει ὁ ἄνθρωπος τό διαπράττει ἐκτός τοῦ σώματος· ὅποιος ὅμως διαπράττει τήν πορνεία, ἁμαρτάνει στό ἴδιο του τό σῶμα» (Α' Κορ. 6,18), τί θά μπορούσαμε νά ποῦμε για τή μανία αὐτή, πού εἶναι χειρότερη ἀπό τήν πορνεία τόσο πού δέν μπορούμε νά τήν ὀνομάσουμε; Διότι δέν λέγω μόνο αὐτό, ὅτι δηλαδή ἔγινες γυναίκα, ἀλλά ὅτι ἔχασες και τήν ιδιότητα τοῦ ἀνδρα, και οὔτε ἀπόκτησες αὐτή τήν φύσι τῆς γυναίκας, οὔτε διατήρησες ἐκείνην τοῦ ἀνδρα πού εἶχες, ἀλλ' ἔγινες κοινός προδότης κάθε φύσεως, και ἄξιος νά καταδιώκεσαι και νά λιθοβολῆσαι ἀπό ἄνδρες και γυναῖκες, ἐπειδή ἀδίκησες και τά δύο φύλα.

•Χειρότεροι από τούς δολοφόνους

Αυτούς ἐγὼ τούς λέγω ὅτι εἶναι χειρότεροι ἀπὸ τούς δολοφόνους, διότι εἶναι καλλίτερα νά πεθάνῃ κάποιος παρά νά ζῆ καί νά προσβάλλεται ἔτσι. Διότι ὁ δολοφόνος ἀπέσπασε μέ τό φόνο τήν ψυχὴ ἀπό τό σῶμα, ἐνῶ αὐτός κατέστρεψε τήν ψυχὴ μαζί μέ τό σῶμα. Καί ὅποιο ἀμάρτημα κι ἂν πῆς, δέν θά πῆς κανένα ἴσο μέ τήν παρανομία αὐτή. Καί ἂν ἐκεῖνοι αὐτά τό αἰσθάνονταν, θά δέχονταν ἄπειρους θανάτους προκειμένου νά μήν πάθουν αὐτό.

•Θά δεχόσουν νά γίνῃς σκύλος;

Καί γιά νά μάθῃς πόσο μεγάλο κακό εἶναι αὐτό· ἂν κάποιος ἐρχόταν καί σοῦ ὑποσχόταν ἀπό ἄνθρωπο νά σέ κἀνῃ σκύλο, ἄραγε δέν θά τόν ἀπέφευγες σάν κακοῦργο; Ἀλλά νά, δέν ἔκανες τόν ἑαυτό σου σκύλο ἀπό ἄνθρωπο, ἀλλά ἐκεῖνο πού εἶναι καί πῶς ἀτιμωτικό ἀπό τό ζῶο αὐτό. Διότι ἐκεῖνο τό ζῶο εἶναι χρήσιμο, ἐνῶ αὐτός, πού εἶναι ὅμοιος μέ πόρνη, δέν εἶναι πουθενά χρήσιμος.

Τί λοιπόν πές μου, ἂν κάποιος ἀπειλοῦσε νά κἀνῃ τούς ἄνδρες νά γεννοῦν καί νά περνοῦν τό στάδιο τῆς λοχείας, δέν θά θυμόναμε πάρα πολύ; Νά, ὅμως πού ἔκαναν τώρα φοβερώτερο στόν ἑαυτό τους αὐτοί, πού μέ μανία ἐπιθυμοῦν τά παρόμοια. Διότι δέν εἶναι ἴδιο νά μεταβάλλῃ κάποιος τήν φύσι του σέ γυναικεία, καί νά γίνῃ γυναίκα, ἐνῶ παραμένει ἄνδρας, ἢ καλλίτερα οὔτε τό ἕνα, οὔτε τό ἄλλο...

•Αἰτία ἢ πλεονεξία

Πρόσεχε ὅμως πῶς καί μέ ἔμφασι χρησιμοποιοεῖ τίς λέξεις. Διότι δέν εἶπε «ἀγάπησαν καί ἐπεθύμησαν ὁ ἕνας τόν ἄλλον», ἀλλά «φλογίστηκαν μέ σφοδρό πάθος ὁ ἕνας γιά τόν ἄλλο» (Ρωμ. 1,27). Βλέπεις ὅτι τό πᾶν προέρχεται ἀπό τήν πλεονεξία, ἐπειδή δέν ἀνέχεται νά μένη μέσα στά δικά της ὄρια; Διότι κάθε τι πού ξεπερνᾷ τούς νόμους πού ἔθεσε ὁ Θεός, ἐπιθυμεῖ πράγματα ἀλόκοτα καί ὄχι τά νόμιμα. Ὅπως λοιπόν πολλοί ἀφοῦ ἐγκαταλείβουν τήν ἐπιθυμία τῶν φαγητῶν τρώγουν χῶμα καί μικρές πέτρες, καί ἄλλοι ὅταν διψοῦν ὑπερβολικά ἐπιθυμοῦν πολλές φορές καί βοῦρκο, ἔτσι καί ἐκεῖνοι πού ἔπесαν στόν παράνομο αὐτόν ἔρωτα.

5. Ὅτι πρόκειται γιά τιμωρία τοῦ Θεοῦ!

Ἀπό ποῦ προέρχεται ἡ δύναμις τῆς ἐπιθυμίας αὐτῆς;

Ἀπό τήν ἐγκατάλειψι τοῦ Θεοῦ.

Καί ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ Θεοῦ ἀπό ποῦ;

Ἀπό τήν παρανομία αὐτῶν πού τόν ἐγκατέλειψαν· «*Διαπράττοντας ἀσχήμιες ἀρσενικοί μέ ἀρσενικούς*» (Ρωμ. 1,27).

Μή νομίσης, λέγει, ἐπειδή ἄκουσες πῶς κἀηκαν, ὅτι ἡ ἀρρώστεια ὀφείλεται στήν ἐπιθυμία μόνο, διότι πραγματικά τό περισσότερο μέρος ὀφείλεται μόνο στήν ἀδιαφορία τους, πού ἄναψε καί τήν ἐπιθυμία.

Λέει ὁ Ἄπ. Παῦλος· «*Πληρώνουν μέ τό ἴδιο τους τό σῶμα, τό τίμημα πού ταίριαζε στήν πλάνη τους*» (Ρωμ. 1,23).

Πρόσεχε πῶς, ὁ Παῦλος, πάλι ἔρχεται στήν πηγὴ τοῦ κακοῦ καί ὅτι **στήν ἴδια τήν ἡδονὴ αὐτὴ ὑπάρχει ἡ κόλασις**. Μὴν ἀπορήσης ἂν δέν αἰσθάνονται, ἀλλὰ εὐχαριστιοῦνται. Μὴν ἀπορήσης ἂν αὐτοὶ γελοῦν καί ἀπολαμβάνουν ἀντὶ νά θρηνοῦν γι' αὐτά πού γίνονται. Αὐτοὶ δέν θά ξεφύγουν ἀπὸ τήν κόλασι. Καί βρίσκονται σέ

χειρότερη τιμωρία, διότι δέν ξέρουν σέ ποιά κατάστασι βρίσκονται.

Ἐκεῖνα πού παθαίνουν οἱ πόρνες γυναῖκες, αὐτό παθαίνουν καί αὐτοί ἢ καλλίτερα χειρότερα ἀπό ἐκεῖνα. Διότι σέ αὐτές ἄν καί ἡ συνουσία εἶναι παράνομη, εἶναι ὁμῶς σύμφωνη μέ τήν φύσι.

Ἐάν λοιπόν δέν ὑπῆρχε ἡ γέεννα, οὔτε ἡ ἀπειλή τῆς τιμωρίας, αὐτό θά ἦταν χειρότερο ἀπό κάθε τιμωρία.

Ἄν ἐβλεπα κάποιο γυμνό νά τρέχη καί ὄλο τό σῶμα του νά εἶναι μολυσμένο ἀπό τόν βοῦρκο καί στή συνέχεια νά μή σκεπάζεται, ἀλλά καί νά ὑπερηφανεύεται, δέν θά χαιρόμουν μαζί μέ αὐτόν, ἀλλά περισσότερο θά τόν θρηνοῦσα, διότι δέν αἰσθάνεται ὅτι ἀσημονεῖ.

Τέτοια ἦταν ἡ σαρκική σχέσις τῶν ἀνδρῶν τῆς περιοχῆς τῶν Σοδόμων.

Πῶ, πῶ μανία!

Πῶ, πῶ παραφροσύνη!

Ἀπό ποῦ ἦλθε ἡ ἐπιθυμία αὐτή, πού προξένησε στήν ἀνθρώπινη φύσι τά κακά τῶν ἐχθρῶν, ἢ καλλίτερα καί χειρότερα ἀπό αὐτό τόσο, ὅσο καί ἡ ψυχή εἶναι ἀνώτερη ἀπό τό σῶμα; Πόσο πῖο ἀνόητοι εἴσθε σεῖς ἀπό τά ἄλογα ζῶα καί πῖο ἀναιδεῖς ἀπό τούς σκύλους! Διότι πουθενά δέν ὑπάρχει σέ αὐτά τέτοια σχέσις, ἀλλά γνωρίζει καλά ἡ φύσις τούς δικούς της νόμους. Ἐσεῖς ὁμῶς μέ τό νά φέρεστε ὑβριστικά κάνατε τόν δικό σας φύλο πῖο ἀτιμωτικό καί ἀπό τά ζῶα.

Ἀπό ποῦ λοιπόν γεννήθηκαν αὐτά τά κακά; Ἀπό τίς ἀπολαύσεις, ἀπό τό ὅτι δέν γνώριζαν τόν Θεό. Διότι ὅταν μερικοί ἀπομακρύνουν τόν φόβο τοῦ Θεοῦ, φεύγουν στήν συνέχεια ὅλα τά καλά.

6. Ὅτι πρόκειται γιά πάθος πού δέν συναντᾶται οὔτε στὰ ζῶα!

Τά ζῶα δέν ἀνατρέπουν τούς νόμους τῆς φύσεως

Ἐπάρχει σέ μερικά ἀπό τά ἄλογα ζῶα μεγάλη γενετήσια ὀρμή καί ἀσυγκράτητη ἐπιθυμία, πού δέν διαφέρει καθόλου ἀπό τήν τρέλλα. Ἄλλ' ὁμῶς δέν γνωρίζουν τόν ἔρωτα αὐτό τοῦ ἀρσενικοῦ πρὸς τό ἀρσενικό, ἀλλά σταματοῦν στά ὅρια πού ἔθεσε ἡ φύσις. Καί ἄν ἀκόμη χιλιάδες φορές βράζη μέσα τους τό πάθος, ὁμῶς δέν ἀνατρέπουν τούς νόμους τῆς φύσεως.

Οἱ δῆθεν ὁμῶς λογικοί, πού γνώρισαν τήν θεία διδασκαλία, πού διδάσκουν σέ ἄλλους τί πρέπει νά κάνουν καί τί δέν πρέπει καί ἄκουσαν Γραφές πού ἦλθαν ἀπό τόν οὐρανό, μέ περισσότερο θράσος συνάπτουν σχέσεις μέ τούς νέους παρά μέ τίς πόρνες. Τά ἀποτολμοῦν ὅλα μέ τόση μανία, σάν νά μήν ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οὔτε νά ὑπάρχη ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ, πού τιμωρεῖ τίς παρανομίες, ἀλλά σάν νά τά κατέλαβε ὅλα κάποιο σκοτάδι καί κανένα πλέον δέν βλέπει οὔτε ἀκούει.

Γι' αὐτό καί ἄκουσα καί σήμερα ὅτι πολλοί παραξενεύονται πῶς καί σήμερα δέν ἔρριξε καί ἄλλη πύρινη βροχή, πῶς δέν ἔπαθε ἡ πόλις μας αὐτά πού ἔπαθαν τά Σόδομα, ἐνῶ εἶναι ἄξια γιά πολύ σκληρότερη τιμωρία, ἀφοῦ δέν σωφρονίσθηκε οὔτε μέ τά κακά ἐκείνων;

ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Τὸ πάθος αὐτὸ λοιπὸν εἶναι εἶναι ἀσθένεια τῆς ψυχῆς. Αἰχμαλωτίζει τὸν ἄνθρωπο, διώχει τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ ἀπὸ πάνω του, τὸν ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ καθιστᾷ ἀνέφικτη τὴν σωτηρία του.

Βασικὴ προϋπόθεσις γιὰ νὰ ξεκινήσῃ ὁ ἄνθρωπος τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν θεραπεία του εἶναι τὸ νὰ γνωρίσῃ καλὰ τὸ πάθος του. Ἄν δὲν τὸ γνωρίσῃ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ θεραπεύσῃ. Αὐτὸς ποὺ ἀξιώθηκε νὰ δῇ τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ γνωρίσῃ τὰ πάθη του, θεωρεῖται ἀνώτερος τοῦ "ἀξιωθέντος ἰδεῖν ἀγγέλους".

Τὴν ἐπίγνωσι ἀκολουθεῖ ἡ μετάνοια. Μὲ τὴν μετάνοια ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται στὸν χῶρο τῆς ἐλευθερίας τῶν τέκνων τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ.

Χωρὶς τὴν μετάνοια δὲν ὠφελεῖ οὔτε ἡ πίστις.

Ἡ μετάνοια γεννιέται στὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν πίστι καὶ τὸν φόβο τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι σημαντικὸ νὰ πολεμᾷ κανεὶς τὸ πάθος καὶ νὰ τὸ ξερρίζωσῃ ὅσο ἀκόμη εἶναι μικρὸ καὶ τρυφερό. Ἄν "πλατυνθῇ καὶ περκάσῃ", εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ ξερριζωθῇ. Ὅταν εἶναι μικρὰ τὰ πάθη μοιάζουν μὲ σκύλους ποὺ εἶναι σὲ κρεοπωλεῖα καὶ ἀπομακρύνονται μόνον μὲ τὴν φωνή· ὅταν ὅμως μεγαλώσουν γίνονται λιοντάρια ἀσυγκράτητα καὶ ἐπικίνδυνα.

Ὁ ἀγῶνας αὐτὸς ἀκόμη χρειάζεται ἐπιμονὴ καὶ σταθερότητα. Θεωρεῖται ἀναγκαία ἡ καθημερινὴ προσπάθεια γιὰ τὸ ξερρίζωμα τῶν παθῶν. Ἐνῶ ἡ ἀμέλεια καὶ ἡ ραθυμία ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν αὔξησι τῶν παθῶν στὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου.

Πρέπει ἀκόμη ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀποφεύγῃ τὶς αἰτίες τῶν παθῶν. Ἡ ἀπομάκρυνσις αὐτὴ δὲν ἔχει μόνον προληπτικὸ, ἀλλὰ καὶ θεραπευτικὸ χαρακτῆρα. Βοηθᾷ τὸν ἄνθρωπο στὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς καθάρσεως τῶν παθῶν. Ὅταν ἡ ἐπιθυμία βρίσκεται δίπλα στὸν ἄνθρωπο, τότε δύσκολα νικᾶται τὸ πάθος. Ὁ ἀγῶνας του εἶναι διπλὸς· ἐσωτερικὸς καὶ ἐξωτερικὸς. Γιὰ παράδειγμα, γιὰ νὰ πολεμηθῇ τὸ πάθος τῆς πορνείας ἰσχυρὸ ὄπλο εἶναι "τὸ ἀπέχεσθαι ἐκ τῆς θεᾶς τοῦ προσώπου". Ἔτσι κλείνεται τὸ ἐξωτερικὸ μέτωπο καὶ μένει μόνον τὸ ἐσωτερικὸ

Προσευχὴ καὶ νηστεία ἀποτελοῦν δύο ἰσχυρὰ ὄπλα στὸν ἀγῶνα μᾶς ἐναντίον τῶν παθῶν.

Μὲ τὴν θεραπεία τοῦ νοῦ ἀπὸ τοὺς ἐμπαθεῖς λογισμοὺς καὶ τῆς καρδιάς ἀπὸ τὰ ἐσωτερικὰ πάθη, ὀλοκληρώνεται τὸ ἔργο τῆς καθάρσεως.

Νικῶντας ὁ ἄνθρωπος τὰ πάθη ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ψυχοφθόρο φιλαυτία καὶ δέχεται στὴν ψυχὴ του τὴν χάρι καὶ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ. Αἰσθάνεται ζωντανὴ τὴν νίκη κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὴν νίκη κατὰ τοῦ θανάτου. Ἔτσι φθάνει στὸ λιμάνι τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.